

האם יש תרופה לקנאה?

הרב אפרים שרבני שליט"א

אמרו חז"ל במשנה "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם" – ישנם שלושה דברים שיכולים להרוס לאדם את החיים. והראשון שבהם זו הקנאה. היא הראשונה ברשימה. ומסבירים לנו חז"ל, שאם אדם לא ידע מה לעשות עם מה שמתרחש לו בתוך הלב, אם הוא לא יחליט לעשות עם זה משהו, הוא יאבד הרבה, ולפעמים הכל. יכול להיות שהגוף שלו כן יחיה, אבל מבפנים הכל יהיה שרוף. קנאה זה דבר כואב, קנאה זה דבר שורף. אתם יודעים מה הכי כואב בה? שלא משנה מה יהיה לך וכמה יהיה לך, היא לוקחת את הטעם מהכל. היא לא תתן לך לאף אחד ליהנות ממה שיש לו. גם אם יש לך תשעים אחוז ואתה מקנא בעשר אחוז, גם התשעים כבר הלכו להם. זה ממש עונש.

אדם מקנא בחבר שלו שקיבל העלאה בתפקיד, או קנה דירה במחיר למשתכן, מאותו הרגע האשה הטובה שיש לו בבית והילדים הטובים שעושים לו נחת, כבר לא עושים לו את זה, די, הלכה הנחת. באה קנאה אחת ולקחה איתה את הכל. מספיקה קנאה אחת בשביל להרוס לבן אדם את החיים.

היה בזמנו לפני 15 שנה לערך משהו שהייתה לו תכנית "ראשון בבית", חלילה אני לא בא לדבר עליו רע, מי אני שאבקר אנשים. פשוט התבוננתי על הסיפור שלו, לכל מי שיוזע, לאיש הזה היה הכל מבחינה גשמית, הוא גם עשה הרבה חסדים, היה לו אחוז של צפיות מבהיל, כסף, כבוד, כל מקום שהוא הלך בקשו ממנו "תצטלם איתי", "תחתום לי כאן". עד שיום אחד באה קנאה אחת מאיזו תכנית מסויימת שאולי קצת יותר סוחפת, וכל מה שהיה לו כבר לא עניין אותו.

אם הייתי לוקח אותו לצד ואומר לו "בוא אני אספור לך מה יש לך, מה קיבלת בחיים, יש לך רשימה שאנשים צריכים מאה שנה בשביל להגיע לרשימה הזאת, יש לך ויש לך ויש לך, על מה אתה כאוב? על מה אתה שבור ומסתגר עם עצמך?". הוא היה עונה לך "ניכון, יש לי את כל זה, רשימה מאוד ארוכה, אבל מה אני אעשה עם כל הרשימה הזאת שאת התכנית הזאת אין לי, שהיא הזיזה אותי קצת לצד, אם אין לי את זה, אז כל זה כבר לא שווה". שזה שורף, שהקנאה ממלאת את חלל הלב, שום דבר לא טעים, והמסכן הזה בגלל זה שם קץ לחיים שלו ותלה את עצמו עם כבל של קומקום. כואב, כואב, כואב. "קשה כשאולי קנאה" – אדם חי, נושם, אוכל, נמצא גם בתוך עולם יפה, ומרגיש עמוק בתוך השאול.

כולנו מכירים את הסיפור של ירבעם בן נבט. הוא היה מנהיג בעם ישראל, ובאמצע החיים ירד מהדרך ועשה המון חטאים, ואף החטיא את הרבים בצורה מאוד קשה. הגמרא מספרת, שעם כל זה בסופו של דבר ריחם עליו ה' יתברך ואמר לו "אם אתה חוזר בך, אני אתה ובן ישי (כינוי לדוד המלך) מטיילים יחד בגן עדן", רק תגיד שאתה חוזר.

הגמרא אומרת, שברגע היפה הזה, רגע שהקב"ה אומר לבן אדם שכחתי הכל, בוא נתחיל דף חדש, כאילו לא קרה כלום, אני אוהב אותך. עניינה את ירבעם רק שאלה אחת, הוא שאל את הקב"ה "מי בראש?" – כשאתה אומר לי שאנחנו מטיילים ביחד אתה, אני ודוד המלך, חשוב לי להבין מי זה שהולך מקדימה, אני או דוד?

השיב לו הקב"ה, דוד המלך ראשון. "אם זה כך", אמר לו ירבעם, "אז תישאר עם הבן ישי שלך, ואני נשאר איפה שאני, אני לא בא". וכך זה נגמר, הוא איבד את עולמו. הוא ויתר על הקב"ה, על החיים שלו פה וגם שם למעלה בעולם שכולו ארוך, רק בגלל שיש משהו אחד שהוא טיפה יותר קרוב ממנו. אבל אתה הולך להיות מס' 2 אצל ה' יתברך, אתה כמעט יחידי בעולם שזכה לדבר כזה – כן, אבל יש משהו שקיבל פתק שכתוב עליו מס' 1, אז אני אין לי כבר מה לעשות שם. למרות שכולכם מכירים את הסיפור זה, חשוב היה לי לספר את זה. ולמה? בכדי שנכניס טוב טוב לראש שלנו, שאדם בגלל קנאה יכול לאבד הכל. את החיים שלו, את הדת שלו וגם את האלוקים שלו.

אשרי אדם שיוזע לשמוח בטוב שה' נותן לו, בחיים שה' נותן לו, כמה האיש הזה שמח, כמה האיש הזה מאושר, כמה הפנים שלו מברכות, שמח באשה הפשוטה שלו, במשכורת הפשוטה שלו, בבית הכנסת שלו, בחיים שלו, ברב שלו, בתורה שלו, באלוקים שלו. אשרי.

אם אתה כזה, גם עם מאזדה פשוטה ורדיו דיסק אתה תהיה יותר שמח מזה שעומד לידך ברמזור עם מרצדס וכולו מחשבות איך חבר שלו פתח עוד סניף.

אנשים יש להם תשעים אחוז ואין להם קורטוב של נחת בלב, ויש שקיבלו ששים אחוז ומרגישים מאתיים, שרים ומפזזים. איך זה? אגיד לכם כלל: **זה לא תלוי כמה יש לך, זה תלוי כמה אתה מרגיש שיש לך.** ומי שיוזע להרגיש את מה שיש לו, זו המתנה הכי גדולה שהוא יכול היה לקבל כאן על האדמה.

מסופר על הרב עבדאללה (עובדיה) סומך זצ"ל, רבו של הרב בן איש חי בבגדאד, ידוע שהרב עובדיה נקרא על שם הרב עובדיה סומך. הוא היה מגדולי הדור, חמישים שנה הנהיג את היהודים בבגדאד, והפך את בגדאד למטרופולין של תורה שממנה יצאה תורה לכל העולם. הוא העמיד 15 תלמידים גדולי עולם ומהם ר' אליהו מני, שלימים נעשה רבה של חברון, הרב ר' אלישע דגנור, הרב בן איש חי ועוד. הרב בן איש חי היה מאוד מוכשר. הוא היה גאון, פייטן, כותב ומלחין שירים, דרשן מבהיל שאלפים הלכו לשמוע את מוסריו הנפלאים, אף שהיה צעיר לימים.

מה שהיה מפליא בכל זה, שמכל האלפים שהיו מגיעים לשיעור היה מגיע גם רבו, הרב עובדיה סומך. ומה שהפליא עוד יותר, שלא די שהוא היה מגיע לשיעור, אלא שהוא היה מגיע וממתין עוד קודם שהגיע הרב בן איש חי. ולמה? כדי שבשעה שייכנס הרב בן איש חי לבית הכנסת, הרב סומך יעמוד לכבודו וכך כולם יבינו את גדולת הבן איש חי שאף רבו עומד לכבודו. כשקראתי את זה באמת הייתי עומד ומשתומם, איך הוא הגיע למעלה כזאת של ענוה, עושים לתלמיד שלך כבוד יותר ממך, איזה כמויות של אנשים

המשך שיחת הרב בעמ' 3 <<

העלון טעון גניזה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

זמני השבת

הדלקת נרות לנוהגים 40 דק'	19:07
18:47	יציאת השבת
יציאת השבת (ר"ת)	19:57
20:48	

ירושלים

פרטים
בעמוד 4

הדלתות נפתחות,
האור נכנס...

והבית בהיבנותו

הרב שמעון שורתי שליט"א

כוחה של הזדהות

חלק ב'

נעשה!! זה לא יכול להמשך ככה... זה כבר חוזר על עצמו כמה פעמים... אנחנו צריכים לחשוב על פתרון!! **עוד דוגמאות:** "היום היה לי קשה במיוחד בעבודה..." "יש לי מלא מטלות אני לא יודעת מהיכן להתחיל!!" (תחושת תסכול) **[תגובה נכונה:]** "כמה את לוקחת על עצמך... מישגי אחרת כבר הייתה קורסת ממזמן!!" "מתפוצץ לי הראש..." (הבעת תחושת כאב). **[תגובה נכונה:]** "איך לא יכאב לך הראש, אחרי שכל כך הרבה דברים עושה אשה אחרת כבר הייתה קורסת!!" "אני לא יודעת לבלוש לאירוע של... אין לי בגדים!!" **[תגובה נכונה:]** "באמת?... כן שאני חושב על זה הרבה זמן לא קנינו לך..." "אלו ועוד הרבה מהדברים היום-יומיים שהאשה חווה, ויקח החכם ויחכם עוד. ולפעמים הבעל מפרש את תלונתה כחוסר שביעות רצון ממנו, אך זה אינו נכון, היא בסך הכל רוצה שתשא אתה בכאב, ובמילים פשוטות היא רוצה קצת 'צומי', תן לה!"

אם במצבים הפשוטים כך כל שכן במצבים המורכבים

וישנם מצבים יותר מורכבים ומהותיים שמזמנים החיים: **א. מקרה:** מגיעה האשה ואומרת בטון של ייאוש ותסכול: "כבר חצי שנה אני מחפשת עבודה ולא מוצאת שום דבר שמתאים לי... אני לא יודעת כבר מה לעשות... ואני משתגעת בבית!!" **דרך שגויה:** "איך זה יכול להיות? כל כך הרבה עבודות יש... את לא באמת מחפשת!", "מה אני גידלך, ה' יעזור..." ואם אחר תגובה זו הדבר יעבור כך, האשה תמצא את עצמה מתוסכלת כפליים: "גם בלי עבודה וגם לבעלי לא אכפת ממני!!" **דרך נכונה:** כאמור הקשבה והתעניינות, ולאחר מכן לומר משפט מגדיל ומעודד ומבטיח הזדהות: "אני באמת לא מבין איך לא חוטפים אותך כבר... (מגדיל) כנראה השם מתכנן לך משהו טוב... (מעודד) באמת ניסיון לא פשוט, אל תדאגי, בע"ה נעבור אותו ביחד... (מזדהה)..." במשפט אחד הבעת במשפט אחד גם עודדת גם הגדלת אותה וגם הזדהות עם רגשותיה, כמה הרווח גדול! "המצב של... התדרדר, אני ממש חוששת שיקרה לה משהו!!" (תחושת פחד), "מה יהיה עם הילד הזה... מה שלא עושים איתו כלום לא הולך" (תחושת צער, תסכול, ייאוש), אני מרגישה ממש שירדתי ברוחניות... אני לא מצליחה אפילו להתפלל. (הבעת צער ותחושת ריקנות). ועוד רשימה ארוכה של דברים שכן זוגנו חווה. מצבים אלו הם מבחן האם הקשר בינינו הוא שותפות אמיתית, או יחסי תקשורת של שותפים לעסק של בית וילדים. ובאותם רגעים עלינו לחשוב טוב טוב כיצד נותנים לשני את מה שהוא צריך. רק אדם ששאיפתו להדבק בדרכיו של הקב"ה ימה הוא גומל חסדים אף אתה גומל חסדים, יצליח להיות שלם בעבודה הזאת.

וקודם סיום אני רוצה לספר לכם סיפור, שאני לא יודע אם לקרוא לו מבהיל, מרגש, מצמרר, או הכל ביחד, אך הוא באמת ממחיש מהו אדם גדול שזכה לצאת מתוך עצמו ולמסור עצמו לזולת. תקראו ותבינו, כך מספר בנו של **הגה"צ ר' ראובן שרבי** זצ"ל: לעולם לא אשכח איך שהגענו עם אבא לבית החולים שערי צדק כשהוא נמצא בתוך התקף לב חמור, עם כאבים נוראים. ולפתע ניגש אליו אברך ואומר שלום עליך הרב שרביאני אני ממש מבקש טובה אבא שלי נמצא כבר יומיים בחדר מיון והוא מאוד ישמח לראות את הרב אני ממש מבקש אם הרב יוכל להיכנס לעודדו ולברכו. ואנחנו הבנים מסכים למנוע מאבא להיכנס אליו אנו טרודים בחיפוש דחוף אחר רופא בכיר שיבוא לבדוק ולהצילו, אבל אבא לא מוכן להפסיד מצוה שכזו ואומר תכניסו אותי לחדר מיון. ללא שאלות והוא נכנס מעודד ומשמח כאילו הוא נמצא באיזה שמחה משפחתית והוא לא עוזב עד שמרגיש שהתלמיד חכם שאליו נכנס שמח ומאושר! רגע לא נגמר הסיפור, כשהוא יוצא והטלפון מצלצל ואישה אלמונית מבקשת עזרה דחופה מהרב ואני אומר לה הרב לא יכול כעת לדבר, וכשהוא שמע שאני אומר כן, הוא אמר תן לי את הטלפון אני כן יכול לדבר! ואותה אישה שופכת את מר ליבה ופורסת את חששותיה מענין שאינו סובל דיחוי, ואבא עונה בסבלנות אין קץ ולבסוף הוא אומר לה בזה הלשון: תיראי אני נמצא כעת בבית חולים בתוך התקף לב חמור ואני לא יכול יותר לדבר, **תקשיבי טוב מה שאני אומר לך אין לך מה לדאוג אין לך מה לחשוש אני מבטיח לך שהכל בסדר! נמשיך בשבוע הבא בחלק האשה בכל זה!**

בית שלום ואהבה ובטח ושלום, שמעון שורתי

בשבוע שעבר התחלנו לדבר על אחד הכלים החזקים בבנין החברות. כלי שהופך אותנו משני גופים נפרדים לאחד ממש. קוראים לכלי הזה, 'הזדהות' - למדנו שיש חוק שחקק הבורא בנפש האדם. שבועה שהוא מרגיש שיש מי שמזדהה עמו במה שהוא חווה, שהוא מרגיש שהוא לא לבד בקושי, שיש מי שמבין אותו, שכואב את כאבו, ומגלה את אותה אמפתיה כלפי קשייו, ספיקותיו, בעיותיו, וכל שאר הדברים שהוא חווה במסלול החיים שלו, באותם הרגעים הנפש שלו מקבלת הרבה מאד כוח. וכמו אדם הסוחב שק כבד, ופתאום מופיע מישור ונותן כתף, פתאום זה נעשה קל, כמעט לא מרגישים את הקושי, כך בשעה שיש מועקה, קושי, בעיה, ובא אדם ומזדהה, כאילו עוזר לו לסחוב את הנטל הרגשי, ונושא אותו עמו ביחד. דרך זו כבר מובאת בחז"ל ואף מחקרים היום גילו את דברי רבותינו, ומעידים על שנינויים קליניים שעובר המוח באותה שעה שהאדם מרגיש הזדהות רגשית. ומשך גם בביתנו, אנו חייבים לקנות את הכלי הזה. ואם בחיים זה עוזר, בזוגיות על אחת כמה וכמה, שהוא אחד מהצרכים הנפשיים של שותפנו לחיים שיכול לחבר אותנו קשר חזק ואמיץ.

והיום בס"ד נרצה להוריד את הדברים ברמת המעשה, ונראה היכן הדברים פוגשים אותנו בחיי היום-יום ובשיחה המשותפת.

נתחיל לחבר את ה'פאזל'

וכדי לעשות זאת עלינו לחזור מעט לאותה נקודה שכן או בת הזוג פונה עם מועקה, עם קושי, עם בעיה, עם רגשות מעורבים, עם התלבטות, כשאבים לשתף או לפרוק. וכמו שראינו כבר בעבר, מצבים אלו מצויים בין דברים הקטנים והיום-יומיים ובין קשיים או בעיות של ממש. ואם נרצה ליישם בפועל ולחבר קצת את ה'פאזל', שבנינו עד כה, עלינו לעבוד לפי הכללים שיש לנו: **אז קודם כל** אנו כבר יודעים, שצריך להימנע מתגובות פזיזות ומשפטים כמו: "נו עזבי, שטויות, יהיה בסדר...", "מה את עושה סיפור...", על אף שזה נובע אולי ממקום טוב, זה לא מה שהצד השני מחפש ובדרך כלל לא משיגים את התוצאה שלשמה היא פנתה אלך כמו שראינו כבר באריכות. **שלב שני**, הוא ההקשבה, לשמוע את דבריה בכנות ובסבלנות. **השלב השלישי** - להתעניין ולהביע את ההתעניינות תוך כדי: "וימה היה?" "ואיך זה קרה?", "באמת?" "ואיך הגבת?"... "ועכשיו את מרגישה יותר טוב?" חשוב מאוד, לא למהר לתת עצות, ולא למהר לתפוס את המיקרופון תן לה לדבר! ולאחר שעשינו זאת, בשלב הזה בדיוק אנו פוגשים את הכלי היקר הזה, שנקרא הזדהות.

תזכור שהיא בסה"כ רוצה קצת 'צומי'

נתחיל לתרגל את הדברים: א. המקרה: "אמא שלי היום אמרה לי ש... זה מאוד פגע בי..." - האשה מביעה תחושת עלבון שספגה מאמה. **תגובה שגויה:** "אמרתי לך להפסיק לשתף אותה!... כל הזמן את מספרת לה ותראי מה קורה..." זו טעות גדולה היא לא צריכה עכשיו 'לקבל על הראש', גם משפט: "מה את נפגעת ממנה, את לא מכירה אותה!..." גם, זו לא התגובה המתאימה (לפחות לא כתגובה ראשונית)! **תגובה נכונה: א.** תקשיב (תסתכל לה בעיניים) **ב.** תראה התעניינות. **ג.** תאמר משפט כמו: "באמת לא נעים... במיוחד שאת כל כך מתאמצת בדבר הזה..." התחלה כזאת, כבר תוביל את השיחה למקומות אחרים לגמרי.

ב. המקרה: היום השתגעתי עם הילדים... ממש עשו לי צרות... במיוחד הגדול... האשה מביעה התשה פיזית ונפשית. **תגובה שגויה:** "את חייבת להתחיל לעבוד איתם על משמעת! רק בגלל זה הם לא מקשיבים לך, את רכה מדי איתם..." זה לא הזמן לחנך אותה. **תגובה נכונה:** גם פה, קודם כל להקשיב הקשבה כנה ותתעניין בפרטים שהיו. לאחר מכן: "פשוט... מה

לעורך העלון הנאמן והמסור הרב **מרדכי ור** שליט"א
מלא אהבה והבנה

יה"ר שתזכו לגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים, בנחת ובקדושה, מתוך בריאות, פרנסה והרחבת הדעת. מי ייתן ויזכה להיות עוסק בתורה וביצירת שמים כל ימיו, ויאיר עיני ישראל לתורה הקדושה.

מלא אהבה!

לא לוותר על שום מצווה!

מתחננו מתהפך, הבין הרבי כי אכן נודע הדבר ומרוב צער, פרץ הרבי בבכי ואמר: "מצווה אחת היתה לי שקיימתי בשלמות, הגם את זו תחפוץ לקחת ממני?". (סיפורי צדיקים).

חיותו האמיתית של האדם

"כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם" – חיותו של האדם אינה מהאכילה הגשמית של הלחם, אלא מהמזון הרוחני בהזכרת שמו יתברך בברכות שלפני ואחרי האכילה, "כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִּי ה' יִחְיֶה הָאָדָם". (ר' מנחם מנדל מרימינוב).

בנו של ר' ישראל מרוזין, ר' שלום יוסף מסדיגורא, היה ממעט מאד באכילה, וכמה זמנים עברו עליו שכמעט שלא אכל. פעם אחת נכנס לחדרו בתו הצדקנית רחל לאה, בשעה שהביאו לו לאכול, ועמדה וראתה שהמאכל עומד לפניו והוא אינו אוכל, והתחילה לבכות. אמר אליה אביה: למה תבכי, בתי? וכי סבורה את, שמניעת האכילה תחליש את כוחי? וניגש הצדיק אל כסא גדול וכבד שעמד בחדרו, הגביהו בשתי אצבעותיו, וסבב עמו אנה ואנה בתוך החדר. העמיד אחרי כן את הכסא על מקומו, ואמר שוב לבתו: דעי לך, בתי, שאם נותן אדם להנשמה כל צרכה, אפשר לו לחיות חזק גם בלא אכילה. (סיפורי חסידים).

החליט להתחבא ולראות איך יפול דבר, למחרת נדהם והזדעזע.

ברית מילה ללב...

"וּמִלֵּיתָם אֶת עֶרְלַת לִבָּבָם". רבי שלום שכנא מפראוהביטש בא למלון דרכים ושהה בו לפוש. בעל האכסניה היה נגוע במידת הקמצנות. ביקש ממנו הרבי צלוחית יין שכן ומגדנות עבור החסידים שנתלוו אליו, הגיש לו האכסנאי כוסית יין שכן קטנה שהספיקה בקושי עבור הרבי בעצמו. הוציא הרבי מילקוטו בקבוק יין שכן ושתה לחיים, איחל לאכסנאי כל טוב ומיד נסע לדרכו, טרם הספיק הרבי להתרחק, והאכסנאי האץ בסוסיו והשיגו, וביקש להזמין את הרבי לסעודת ברית מילה שהוא עורך. תמחו החסידים, הן לא נמצאו בביתך לא יולדת ולא תינוק. הסביר להם האכסנאי, אני הוא הרך הנימול, הרבי הוא שמל את ערלת לבבי, אך יצא מן הבית ובלבי התלקחה תשוקה לפזר כל הוני לצדקה. בסייעתא דשמיא מהיום והלאה יהיה ביתי פתוח לכל דיכפין. (סיפורי צדיקים).

"וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן" - בתורה כל דבר מדויק בתכלית. גם העדפת ביטול או מילה אינה מקרית. בראשית פרשתנו בוחרת התורה להשתמש במילה "עֵקֶב" - "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן". חז"ל עומדים מיד על הדבר ולומדים מכך, שהתורה רומזת ל"מצוות קלות שאין בני אדם משגיחין בהם אלא שמשליכין אותן תחת עקביהן". או כלשונו של רש"י: "מצוות קלות שהאדם דש בעקביו". כלומר, התורה מזהירה אותנו כאן להקפיד גם על קיומן של המצוות הקלות. **יכול יהודי לקיים את כל התורה ומצוותיה, עם כל פרטיותו ודקדוקיותו, אלא שהוא מרגיש הבדל בין מצווה למצווה. מצוות מסויימות נראות בעיניו חשובות יותר, ואילו אחרות (אף שגם אותן הוא מקיים) נראות בעיניו משניות, פחות חשובות. גישה כזאת אינה נכונה והיא גם מסוכנת למדי.** על כן צריכות כל המצוות להיות בעינינו שוות משש כי הן חלק מרצון ה', ועלינו לקיים את כולן בשיא השמחה, ההתמסרות והדיוק. על כך מזהירה אותנו התורה בפרשתנו, ומבטיחה ברכות רבות אם נקפיד לקיים במלוא המסירות והשלמות גם את המצוות שעלולות להיראות לנו כיעקב. השכר על כך יהיה: "וְנִשְׁמַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד וְאֶשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם". (ליקוטי שיחות).

מצווה אחת יש לי...

מדי יום ביומו בשעות המוקדמות של שחרית, היה תנור בית המדרש הגדול בבאבוב מוסק ומחומם עבור המתפללים הרבים. אפילו אלו שהשכימו קום בבקרים החורפיים התפלאו על האדם הטוב והמטיב שקם עוד לפניהם, מחמם ומטיב את התנור, ונעלם כלא היה. תלמידיו וחסידיו של רבי בן ציון הלבשרטאם מבאבוב רצו לעקוב ולהיוודע מי הוא האיש שמטיבם? אחד הצעירים החליט להתחבא תחת אחד הספסלים ולראות במו עיניו איך יפול דבר. למחרת נדהם הנער ונזדעזע לראות, כי האיש המנקה את התנור מציתו ומחמם את בית המדרש בסתר, אינו אלא הרבי בכבודו ובעצמו. עודו שרוי בתימהון והנה הספסל ששכב

המשך שיחת הרב

חושב שהצד השני חי בגן עדן, והוא כלל לא יודע שהדשא של השני לא ירוק כמו שהוא באמת נראה. מה זה חוסר הערכה עצמית? אדם שלא יודע להרגיש מה יש לו בידים, שלא יודע לסמן וי על מה שיש לו, וזה גורם שכל מה שהוא יראה בצד השני, תמיד הוא ירגיש שזה יותר טוב משלו. למה אתה לא שמח במה שיש לך, יש לך אשה שמבינה אותך, שתומכת בך שמאחוריך, אתה יודע כמה בעלים מחכים להרגיש את ההרגשה הזאת ואתה קיבלת? יש לך ילדים שמחכים לך, תשמח, מכל חוויה איתם, מכל נשיקה, מכל חיבוק, מהחיוכים שלהם, ממבטניהם שהם מביאים, מדבריהם שאתה מעביר להם וזה יישאר איתם לעולם, אם יש לך הורים שתומכים בך תעמוד ותשמח לא כל אחד קיבל את זה.

ניגש אלי יהודי יקר, אחרי שדיברנו קצת הוא אמר לי "אתה יודע מה הכי קשה לי, שאני רואה שזה יש לו את ההורים שלו, זה יש לו את המשפחה שלו, אם הוא נתקע תמיד יש מי שיתקשר, תמיד יש מי שיעזור, יש לו איפה לעשות שבת, אני אין לי משפחה, אין לי חברים, אין לי אף אחד שמתקשר אלי. אני כל כך מפחד ליפול, כי אם אני נופל אני יודע שאף אחד לא ירים אותי". לאיש הזה לא היה לי מה להגיד רק לבכות איתו, אבל לכם יש לי מה להגיד, תעריכו. תשמחו במה שיש לכם. יש כל כך הרבה על מה להודות. יש לך עבודה שמביאה לך סיפוק? תשמח שיש לך לאן לקום בבוקר, יש הרבה שהיו רוצים את זה ואין להם. ואם יש לך בעבודה שלך גם שליחות, תחייך. אם דרך העבודה שלך אתה צינור של חסד או עזרה, תשמח שאתה קם בבוקר לא לשלוא, לא לריק, שאתה לא מבזבז את השעות שלך לריק. מי שקצת יחשוב מה יש לו בידים וידע להרגיש מה יש לו בידים, פשוט לי שבאותו הרגע הוא יעמוד וימחה לקב"ה כפיים. אין משהו אחר רק לעמוד ולמחוא כפיים. תודה לך רבונו של עולם.

מנשקים לו את היד, וזה לא מפריע לך? זה לא נוגע לך בחשק? זה לא אוכל לך את הלב? מוחאים לו כפיים למרות שאתה הרב שלו, איך אתה מכיל את זה? הוא אמר "אני ב"ה יש לי כל כך הרבה, עכשיו הגיע הזמן שלעוד אנשים יהיה, שלעוד אנשים יהיה שמח, ואני גם אזכה להיות חלק מזה, גם אני אעמוד ואמחה לו כפיים" - זה איש שצריך לקנא בו. למה? כי הוא לא קינא, לא שרף לו שאחרים מתקדמים.

רק כשקוראים איך האיש הזה נפטר מבנינים מה הקב"ה חשב עליו. הפטירה של האיש הענק הזה הכתה גלים עד לונדון. מה שקרה, שרצו לקבור אותו ליד רבו ר' יעקב הרופא. הערבים עשו צרות ולאחר זמן בלית ברירה היו חייבים להוציא את הגופה מהקבר ולהעבירה למקום אחר. זה היה לאחר תקופת זמן לא מבוטלת. פתחו את הקבר, וכולם הוכו בתדהמה. הגופה נשארה שלימה! איך גופה נשארת שלימה שלושה חודשים בחום של בגדאד? חז"ל אומרים, יש רק סוג אחד של גופה שיכולה להישאר שלימה, גופה שלא הייתה בה קנאה. "ורקב עצמות קנאה" - עצמות מתפוררות בגלל קנאה שחדרה עמוק לעצמות, אם אין קנאה אין רקבון. היא הייתה שלימה כאילו היום הניחו אותה. והעידו בשם הרב סלמאן מוצפי זצוק"ל, שאף שערות הזקן נשארו מחוברות לחותם פניו הקדושות.

עשרות גיורים של ישמעאלים נעשו בבית הדין באותו שבוע כשראו את המחזה המבהיל הזה. אפילו המוכתר ירד מהסוס שלו כשהוא אומר, שלא נאה לרכב על סוס כשהוא עובר ליד מטה של איש קדוש כזה, ומן החובה ללוות אותו ברגליו. זה היה אדם שהיה לו טוב בחיים, שהוא הסתדר עם כל בשורה, אפילו עם התולעים בקבר הוא הסתדר. כמה טוב לאדם כזה כאן, כמה טוב לו שם, כמה טוב לו עם ה' יתברך. דעו לכם, קנאה נובעת משתי דברים עיקריים: האחד, חוסר הערכה עצמית. והשני, שאדם תמיד

הלכות אקטואליות

ההלכות על פי דרכו של מו"ר
מרן רבנו **עובדיה יוסף** זצוק"ל
ממשיך דרכו הראשלי"צ הגאון הגדול
מו"ר הרב **יצחק יוסף** שליט"א

קברי צדיקים

חלק ב'

הליכה לבית הקברות

יש לדעת שאין ללכת לבית הקברות סתם ללא צורך, ואפילו לגברים ובפרט אם מתקנים בשמירת היסוד, שבוה החיצונים מתדבקים בהם. [האר"י ז"ל הובא במגן אברהם סימן תקנט וכן בחזון עובדיה אבלות ח"ג עמ' ריב].

ואם הולכים לקברי צדיקים מותר אף שעוברים דרך קברים אחרים.

לגבי אישה – יש מניעה נוספת ללכת לבית הקברות בימים שבהם נדה (פתחי תשובה יורה דעה סימן סוף סימן קצה) ולדעת מרן

הרב **עובדיה יוסף** זצוק"ל (חזו"ע אבלות חלק ג עמ' ריב וכן בספרו טהרת הבית (ח"יב עמ' רז) ובמהדורה חדשה ריז)

הוא דווקא בימים שרואה דם, ולא בימי

שבעה נקיים שלה וכדומה (ועל אף שלענין האיסור החמור בעצם היותה נדה לכל דבריה עד שתטבול כדין – קיים, מכל מקום לא החמירו לה בזה), ויש שהחמירו אף בזה עד שתטבול, אך ההלכה כאמור כנ"ל.

וכן אם יש לה קושי מסוים ורוצה ללכת להתפלל על קבר של צדיק, אפשר להקל, ובמקום הצורך אף בימים שרואה בהם דם בפועל. וכן ביום האזכרה אם מרגישה צורך לעלות שתעלה. וכל זה אינו תקף אלא שנכנסת בתוך בית הקברות ולא עומדת מאחורי הגדר.

אולם חשוב לדעת שבכל האופנים האלה אין שייך לומר על כעין זה 'אסור', שאין בזה אלא הנהגה חשובה וראויה על פי מה שהדריכונו רבותינו ולא איסור גמור.

האם תפילה מרחוק על ציון הצדיק מועיל?

בשו"ת מבשרת ציון (שם) שכאשר אין אפשרות מכל סיבה שהיא להגיע לקבר או להכנס לבית העלמין כגון שהוא כהן או שהמקום הומה אנשים וכדומה מועיל שילך ויעמוד שם מרחוק ויש בזה הנאה לנפטר כאילו באו על קברו ממש והוא רואה ושומע הכל גם ממרחק נוכח אמר לו אביו הגה"ח ר' סלמן מוצפי זצוק"ל וע"ש כמה ראיות מהגמרא והזוה"ק.

ביטול תורה בהליכה לקברות צדיקים

הנה כל העלייה לקברי צדיקים אינה אלא באופן שאינו מתבטל מעבודת ה' ומלימוד תורה, וכגון שהולך להשתטח על קברות הצדיקים בעת צרה ומצוקה להציל מחולי ומחלה, וכל כיו"ב, אך אם ילכו לשם ויתבטלו אפילו ממצוה אחת ממצוות ה', כגון ק"ש בזמנה, או תפלה בצבור, יצא שכרם בהפסדם, ובפרט אם על ידי הנסיעה יגרם לו ביטול תורה בעת הנסיעה ולפניה ואחריה, והרי תלמוד תורה כנגד כולם. ובכל אופן יש להתייעץ בזה עם החכם אליו הוא קשור, שפעמים בהוראת שעה מותר לו להתבטל מלימודו ולילך לקברי צדיקים. והכל לפי ראות עיני החכם. [שדה חמד (ארץ ישראל) בשם הרב שדה הארץ הובאו דבריו באחרונים].

מכללם של דברים, יש ללמוד שכיום ישנם קברות צדיקים שמצויים שם אנשים רבים ואף נשים בחוסר צניעות בעוונותינו הרבים, ופעמים רבה הנזק על התועלת.

בית שלום, שמואל שרית!

להערות והארות: 055-6700235

אחרי שנים של תקווה, עמל, תרומות, תכנונים ותפילות -

הדלתות נפתחות.

האור נכנס.

והלב... מתרחב מהתרגשות!!!

המעמד האדיר של חנוכת הבית

של בית הכנסת והמרכז הרוחני "מחנה אפרים"

ביום שלישי ט"ז אלול
9 לספטמבר 2025 למינימום

פ"מ בקרוב...

לעדכונים:

שלחו את המילה "הצטרפות"

גברים 054-6284225 (אור)
נשים 050-5043395 (אדל)

באתר

מחנה אפרים